

Pernille Beckmanns tale ved åbningen af ældrekonferencen "Fremtidens ældreliv"

Taler

Pernille Beckmann
Borgmester i Greve
Kommune og medlem af KL's
Sundheds- og Ældreudvalg

Dato

20. september 2022

Sted

ODEON, Odeons Kvarter 1,
5000 Odense

Det skal hænge sammen

Lige før mødte vi Birgit og Ib.

Et meget elskeligt ældre ægtepar. Med kunst på væggene. Og dejlige minder om operarejser.

Er de fremtidens ældre?

Er Birgit og Ib et billede på, hvordan vi kommer til at være, når vi runder de 85 år?

Det kan man kun håbe.

Men sandheden er nok mere broget.

Birgit og Ib er ret godt kørende.

"Det kører faktisk meget fint". Siger de i filmen.

Hvis de var biler, var de nok en Porsche eller måske en lydløs elbil.

I den kommunale vognpark har vi alle mulige mærker. Modeller. Former og farver. Heldigvis.

Vi har med mennesker at gøre. Mennesker er forskellige. Vores behov er ikke ens.

Sådan er det nu. Sådan vil det også være i fremtiden.

Det er der ikke noget nyt i.

Det er heller ikke nyt, at ting skal hænge sammen.

Pleje. Forebyggelse. Rehabilitering. Sundhed.

Det hænger sammen ude på gulvet. I den virkelige verden.

Lovgivningen skal understøtte den sammenhæng

Og gør det så det?

Tjaa!

For 14 dage siden var ældreminister Astrid Krag i Vordingborg. Hun stod i haven ved et plejehjem. Rosenvang. Her fik ministeren formelt overdraget en rapport af sin departementschef.

Rapporten indeholder grundsten til en ny ældrelov.

Det er ikke nogen hemmelighed, at vi i KL ikke er fan af nye regelsæt på

ældreområdet.

Vi synes, at der er rigeligt i forvejen.

Er det i virkeligheden en ny lov vi har brug for?

Vi har både en service- og en sundhedslov.

Hvis man bare dræner de eksisterende lovgivninger. Og erstatter dem med nye. Løser man så de problemer, vi står med i kommunerne?

Nej, ikke rigtig, vel?

Og hvad med Birgit og Ib? Får de bedre sundheds- og ældrepleje med en ny ældrelov.

Nej. Det mener vi ikke i KL.

Med flere regelsæt bliver det sværere at få det hele til at hænge sammen. Og det vil borgerne selvfølgelig kunne mærke.

Vi mener, at Birgit og Ib vil få den bedste hjælp, hvis medarbejderne i deres kommune bliver fri for statslig styring. Vi ser gerne, at Folketinget frisætter alle kommuner på ældreområdet.

Vi tror, at de bedste løsninger for borgere og for medarbejdere findes lokalt.

Når det er sagt, så *er* der gode takter i den rapport, som Astrid Krag fik overdraget i haven ved plejehjemmet Rosenvang.

Det er positivt, at rehabilitering og forebyggelse får en mere central rolle.

Vi er også glade for, at der er blevet lyttet til KL's forslag om at lægge de to statslige tilsyn sammen.

Vi synes også, at det er en god ide, at tilsynene er baseret på observation og dialog. I KL vil vi gerne gøre dokumentationen mere simpel.

Vi er også med på, at visitationen med fordel kan ske tættere på borgeren. Og at hjælpen bliver mere fleksibel, når borgerens behov ændrer sig.

Og her kan faste, tværfaglige teams understøtte kontinuitet for den ældre. Men lad dog kommunerne selv om at organisere sig.

Og lad venligst vær' med at tale om organisering, som en universalnøgle til at løse alle problemer i ældreplejen.

Hvis det var SÅ nemt.

Så havde kommunerne gjort det for længst.

Organisering er ikke løsningen, når problemet er, at vi mangler dygtige hænder og hoveder.

Og valgkamp eller ej. Der er brug for, at man også på Christiansborg tager livtag med elefanten i rummet.

Vi mangler medarbejdere. Det er det indlysende problem.

Det mangler dem nu. Og det bliver kun værre i fremtiden.

Vi har brug for reformer. Men vi kan selvfølgelig også selv gøre noget.

Vi kan passe godt på de medarbejdere, vi har.

Vi kan arbejde med bedre overgange mellem skole og praktik. Det berømte

praksischock kan nok ikke undgås. Men det kan måske blive mindre.

Vi kan også tale med vores borgere. De pårørende. Vores medarbejdere. Om hvad kommunen skal stå for. Og hvad vi hver især selv skal gøre.

Det har jeg selv tænkt meget over.

Jeg vil gerne fortælle om en oplevelse, jeg havde den anden dag.

Jeg var på besøg på et plejehjem i Greve. Min egen kommune.

Mens jeg var i opholdsstuen, hørte jeg en pårørende til en beboer spørge, om hun selv skulle hente mad til sin mor. Medarbejderen svarede, at det skulle hun nok klare.

Jeg tænkte: Hvorfor mon de pårørende ikke får lov til at give en hånd med? Og særligt når de nu selv byder sig til. Efter jeg havde tænkt lidt over det, gik jeg hen til medarbejderen og spurgte, hvorfor hun havde svaret, som hun havde.

Hun sagde, at hun jo plejede at stille maden frem. Hun sagde også, at hun bare gerne vil give en ordentlig service. Være venlig.

Vi talte lidt frem og tilbage. Vi talte om, at service egentlig også godt kunne være at sige tusind tak til den pårørende. Tak, fordi, du byder dig til. Det er en meget stor hjælp, hvis du hjælper din mor med at få noget at spise. Så kan jeg gøre noget andet i stedet for.

Pointen er, at grænserne kommer til at rykke sig. Vi i kommunerne kommer ikke til at løfte alle de opgaver, vi tidligere har gjort.

Vi skal hver især være noget mere for vores familier og dem, der i øvrigt er tæt på.

Det slog mig på et tidspunkt, at det jo sådan set også gælder mig selv.

Jeg bor ved siden af en ældre dame. Jeg kender hende ikke rigtig. Vi hilser på hinanden. Ikke mere end det. Men jeg fornemmer alligevel, at hun ikke får besøg så tit.

En dag tog jeg mod til mig, Jeg stak hovedet ind. Spurgte om jeg kunne hjælpe hende med noget.

Det kunne jeg. Hun stod over for at skulle have malet sig køkken. Det krævede, at hun sendte en mail til maleren. Hun var ikke så god til it, så det hjalp jeg hende med.

Jeg ved også, at nogle ældre borgere i min kommune hjælper hinanden med at køre til og fra forskellige aktiviteter. I stedet for at ringe til Flex-trafik.

Det kan jeg godt lide. Jeg kan godt lide, at flere borgere finder sammen og hjælper hinanden i stedet for som det første at tænke på kommunen. Jeg tror vi i fremtiden bliver nødt til at byde os selv mere til. Række hånden frem. Og hjælpe hinanden.

Jeg tror, at det bliver helt nødvendigt i fremtiden.

Det er ikke alle, som er lige så heldige som Birgit og Ib. De har to hjælpsomme børn, som kommer forbi og klarer ”de lidt grovere ting”. Som Birgit siger.

Jeg vil slutte med at sige til jer politikere og ledere, der er i salen i dag:

Vi går en hård tid i møde. Men det er også en spændende tid. Banen skal kridtes op på ny. Der skal sættes nye hjørneflag.

Hvis fremtidens ældrepleje skal hænge sammen, skal vi finde nye veje. Dem skal vi finde sammen.

Det skal vi tale om i dag. Fremtidens ældrepleje.

Jeg ønsker jer alle en rigtig god konference!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Venstre, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-beckmanns-tale-ved-abningen-af-aeldrekonferencen-fremtidens-aeldreliv>